Kai Jensens prædiken 2. søndag efter helligtrekonger

Taler
Kai Jensen
Biskop

Dato
19. januar 1941

Omstændigheder
Prædikentekst:

Johannesevangeliet kapitel 2, vers 11

Vi befinder os i en Verden, hvor det slipper op. Om man end har nok saa store Beredskabslagre, det slipper dog op til sidst.

Ligesom i Kana. Pengene kan slippe op. Arbejdet kan slippe op. Og Helbredet med. Frimodigheden kan slippe op. Det er det allerværste. Saa kan man kave lige saa mange Fester, man vil, med Vinen perlende i Krystalglassene, hvad hjælper det, naar Livsmodet er skrumpet ind, og Hjertet smøres sammen i Angst.

Det er Evangeliets Budskab til den Verden, hvor *alt* til sidst slipper op, at der er een Ting, som ikke blot ikke forgaaer, men som fornyes, jo mere man gør Brug af det. Det er det, der er gemt i det ene Ord, som ofte anvendes i Ny Testamente om Kristus og hans Budskab, Ordet HERLIGHED.

Hvad ligger deri? "Han aabenbarede sin Herlighed," siger Johannes. "Vi saa hans *Herlighed,"* lyder det i Julebudskabet. "Jeg saa Guds *Herlighed* paa Jesu Kristi Aasyn," siger Paulus. Hvad ligger deri?

Det er ikke noget følelsesbetonet, der tænkes paa. Herlighed er den samlede Sum af Kristi Guddomsfylde. Eller sagt med andre Ord: Herlighed er det, som Tilværelsens Fordærvsmagter intet Herredømme har over.

Det er det som ikke slides ved at bruges, og som ikke slipper op. Han aabenbarede sin Herlighed i Kana. Det var ikke bare dette, at nu blev der Fest, fordi der skete et Mirakel, og de fik den gode Vin tilsidst.

Men Disciplene opdagede noget hos Kristus, og de gav sig tillidsfuldt det i Vold, som de havde faaet Øje paa.

Det er Jesus Kristus *selv,* som er Underet. Har man faaet Øjne og Øren lukket op, saa man *ser* ham og hører ham, ikke blot Ordene, men *Røsten* bag Ordene, saa er der dybest set intet underligt i hans Undere.

Det er ham selv, der er Underet. At der har gaaet en her paa Jorden, som Synden ikke kunde tilsmudse, som denne Verdens Fyrste ingen Part havde i, og som Døden ikke kunde holde, *det* er Underet.

Der, hvor Jesus træder frem, sker det, at en større Verdens Herlighed glimter frem. Hvorfor er det en større Verden?
Fordi det er en Verden, hvor det ikke slipper op. Og hvorfor slipper det ikke op? Fordi han kommer fra Kærlighedens Rige. Og Kærligheden bortfalder aldrig.

Den Dag den bortfaldt, vilde den dokumentere, at den netop *ikke* var Kærlighed. Kærligheden *bestaar* i uovervindelig og uopslidelig Majestæt.

Han er ovenfra. Vi er nedefra. Det er den afgørende Forskel. Derfor er det, som kommer til os i ham, det helt anderledes, det absolutte. Og derfor kan det *frelse.* For det tilhører en større Verden end den, som kan forvandles til Ruindynger ved Hjælp af Bomber.

Ja, men kan det saa nytte os noget? Siger Folk. Han er ovenfra. Vi er nedefra. Hvad saa?

Jo, men det er det forunderlige, at han har aabenbaret sin Herlighed. Han er kommen ind i vor Tilværelse. Vi er solgt under Synden og prisgivet Døden. Men han har købt os løs af Syndens Herredømme og friet os fra Mørkets Magt. Der er sat helt nye Kræfter i Funktion, efter at Kristus har været her. Det er forvandlende kræfter.

Det fik de ikke bare at se i Kana, da det slap op. Det er fortsat indtil denne Dag. Netop naar det slap op, og den fuldstændige Afmagt blev til hel Afhænighed af Kristus, saa gentog det sig. Livets Kræfter, de forvandlende Kræfter virkede det utrolige.

Det er ikke Eventyr. Det er bare dagklar Virkelighed.

Og hans Disciple troede paa ham. Det er altsaa Spørgsmaalet. For hans Herlighed erfares kun paa Lydighedens Vej. Gennem blind Lydighed bliver man seende. Dersom du tror – det vil sige: giver dig *Kristus* i Vold – da skal du se Guds Herlighed. Det er et evigt Ord.

Kilde
Kristeligt Dagblad, Nr. 94, 45. Aarg, 19/01-1941

Kildetype
Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags
2. søndag efter helligtrekonger, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/kai-jensens-praediken-2-sondag-efter-helligtrekonger